

Scînteia Tineretului

Organ Central al Uniunii Tineretului Muncitor

Anul XII, Seria II-a, Nr. 2528

4 PAGINI — 20 BANI

Duminică 23 iunie 1957

La 30 iunie „Ziua Învățătorilor”

De-a lungul anilor mulți sînt cei care influențează drumurile vieții unui om. Pe mulți îi poartă uita. Puștii sînt însă aceia în mintea cărora nu trăiește omenia amintirea învățătorului din primele clase ale școlii, dascălului care te-a învățat să sorbi în pragul vieții înțelepciunea școlilor.

Am petrecut în urmă cu puștii ani cîteva săptămîni în casele unor învățători dintr-unul din raioanele de munte ale Moldovei. Grija cu care locuitorii satelor își înconjoară învățătorii, e de-a dreptul emoționantă. Și asemenea lucruri nu se întîmplă numai pe meleagurile Moldovei.

O foarte recentă hotărîre a Consiliului de Miniștri prin care ziua de 30 iunie este instituită ca „Zi a învățătorilor” vine să consfințească această dragoste a poporului pentru învățătorii noștri.

În dorința de a împărtăși cititorilor noștri cîteva amănunte asupra unor măsuri luate de Ministerul Învățămîntului și Culturii pentru sărbătorirea acestei zile ne-am adresat directorului Petre Drăgoescu, director general al învățămîntului de cultură generală.

Discuția a pornit de la semnificația așezării zilei de 30 iunie ca zi a învățătorilor.

— Ziua de 30 iunie, ultima zi a anului școlar, sărbătorită acum ca „Zi a învățătorilor” ne-a răspuns tovarășul director general și constituie un prilej de trecere în revistă a realizărilor obținute de cadrele didactice în instruirea și educarea comunistă a tineretului școlar, în opera de ridicare culturală a poporului și în lupta pentru transformarea

marea socialistă a agriculturii. Sărbătorirea „Zilei Învățătorului” se organizează într-un cadru festiv în centrele de raion și vor participa toate cadrele didactice din raion. Cu acest prilej cadrele didactice cu merite deosebite vor fi distinse cu ordine, medalii și diverse distincții.

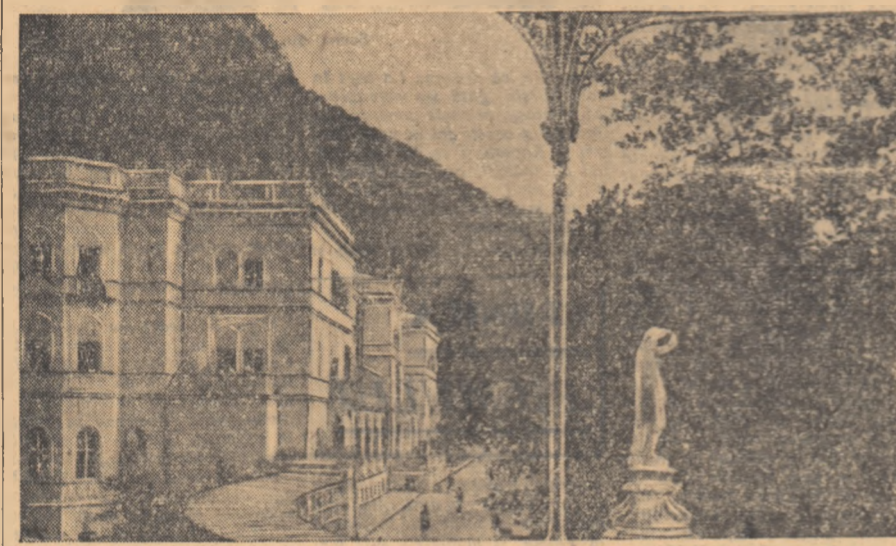
— Am crezut acum să nu spunem cîteva din recentele măsuri luate pentru îmbunătățirea vieții învățătorilor și profesorilor noștri.

— Despre asta s-ar putea vorbi multe. Răspunzînd întrebării dvs. aș vrea să enumer doar cîteva măsuri luate nu de mult pentru îmbunătățirea vieții învățătorilor noștri:

— Munca de învățator, de profesor cere un mare consum de energie. O oră de curs cere învățătorilor o intensă activitate nervoasă, o mare încordare spirituală. S-au luat măsuri pentru odihnă lor. Din anul acesta cadrele didactice vor avea 2 luni pe an vacanță. Mai departe: s-au mărit salariile, au luat ființă secții speciale ale cooperativei sătești în care cadrele didactice pot cumpăra haine și cele trebuincioase casei.

— O ultimă întrebare. Ce dorinți să transmiteți tinerii generații de învățători din țara noastră cu prilejul „Zilei Învățătorilor”?

— Doresc din suflet marelui deșteam al tinerilor noștri învățători să crească o generație sănătoasă și rezistentă, demnă urmașă a vechilor generații de învățători înaintași. Tinerii învățători să socotească drept o misiune de onoare munca în școlile din cele mai îndepărtate locuri ale țării, în condiții mai grele ca ale de la oraș. Să se facă iubitori în sate, să se contopască din tot sufletul cu aspirațiile poporului.

FESTIVAL ÎN ORAȘUL DE LA POALELE TÎMPEI

ORAȘUL STALIN (de la corespondentul nostru). — Cînd s-a revarsat spre inimă orașului colona nesfîrșită a participanților la cel de al II-lea Festival regional, mii de oameni ai muncii, locuitorii ai orașului de la poalele Tîmpei, au ieșit la ferestre și în balconi, s-au înghesuit pe trotuare, au fost cuprinși de freacă și voiașă celor 13.000 de participanți încolonați pe străzile orașului Stalin. Sub un soare arzător, într-o căldură puțin obișnuită aici la munte, coloana multicoloră (cu mil de steaguri albe și albastre, roșii și tricolore, cu panouri și lozinci, în zeci de tipuri de costume naționale) pornită din Prund, traversează orașul îndreptîndu-se spre stadionul „Tractorul”. În după amiaza acestei zile are loc deschiderea grandioasă a celui de al II-lea Festival regional.

Sînt aici tineri veniți din toate colțurile celor 8 raioane ale regiunii Stalin, de pe Tîrnave, din țara Birsei și de la poalele munților înzăpezii ai Făgărașului, tineri muncitori din uzine și fabrici și de pe ogoruri, elevi și studenți, intelectuali și militari; sînt tineri aparținînd tuturor grupurilor etnice și naționalităților conlocuitorilor romîni, maghiari, germani, romi etc. Sînt prezenți numeroși reprezentanți ai tineretului din aproape toate regiunile patriei noastre veniți să participe la această mare sărbătoare a tineretului din regiunea Stalin.

La 22 iunie tinerii din orașul Stalin care au efectuat 35.000 ore muncă voluntară pentru înfrumusețarea orașului, de tinerii de la Combinatul Chimic „I. V. Stalin”, din orașul Victoria printre care poate fi văzut și tânărul inginer Popa Oliviu care prin raționalizările și inovațiile făcute de el a adus economiei statului în valoare de 20.000.000 lei; pe tânărul Ilie Sin, responsabilul unei

parcuri pline de cercești și flori. Cître seară, la Casa de Cultură, are loc o adunare festivă organizată cu prilejul împlinirii a zece ani de la semnarea primei convenții culturale romîno-bulgare.

Într-o asemenea societate nici nu sînt cînd treci timpul. Pe la orele patru după-amiază, caporalul ajunge la Silistra. Se pare că localnicii au aflat de sosirea noastră, pentru că, pe chet, ne întîmpină o mulțime de pionieri și pioniere, cu buchete de flori. Pășim pe pămînt bulgar, însoțiți de sursoarele copiilor acestui orașel dundrean. Autoritățile locale ne pun la dispoziție un camion și două jeep-uri,

îmbrăcați-o pe mica pionieră bulgară. Dar asemenea scene pot fi cu greu descrise, ele trebuie văzute.

Seara, ne-am reîntors pe cas. Era o trează seară petrecută împreună cu scriitorii bulgari. Și fiind și ultima, acestia au jînat și de o masă în cinstea colegilor lor romîni. Între timp, cum e și firesc, se legăseră între noi prietenii, începusem să ne cunoaștem mai bine unul pe altul. Cheată — cîntă fuseseră Perspectiva terminării excursiei stîrnică în fiecare din noi regret și stîngăria de inimă. Le-am dat uitării în acea seară, la îmbelșugată masă stropită cu cîmuri bulgărești și cu spumonoasă cîeră a lui Gheorghe Dinu și a lui Nezacomoa — omul cu o mie de fețe, care apăruse cînd deghizat în marinor olandez, cînd în strale de ospătar, cînd în alte înfățișări, care mai de care mai hazlii.

A doua zi, în zorii, caporalul „Dimitar Blagovest” a ridicat ancora și a pornit din nou spre Rusciuc. Dunărea, pînă atunci potolită și liniștită, se încolbășea peste noapte, ca și cum ar fi participat la regretul nostru. În curînd, trebuia să ne desprindem.

În această ultimă etapă a excursiei, înainte lui Nașim Hikmet a mai fost pusă la a gree încercare. Pe cea s-a-m urcat, într-un port, membrul unui ansamblu de muzică de dansuri naționale turce din orașul Plezna. Venind în mijlocul lor, poetul le-a recitat din opere lui Apoi, tinerii artiști amatori s-au prezentat un program de dansuri și cîntecuri acompaniate de instrumente populare turcești. Meslele poezii, învîtat să „dănce”, a dansat și el, alături de însoțitorii și tinerii artiști de naționalitate turcă.

Se lăsase întunericul serii. Ne oprimăm de Ruseuc. Era seara și ne lăsam rămas bun unii de la alții. Am început să facem schimb de adieșe, de cărți cu dedicații, de promisiuni. Dar, cum se întîmplă de obicei în asemenea despărțiri, am lăsat în urmă lucruri nesurse — înecî un motiu pentru a ne revedea. Și cu gîndul că într-adevăr ne vom revedea, la anul, într-o excursie asemănătoare pe care o vom face în Delta, ne-am despărțit de prietenii noștri bulgari spunîndu-le: — La revedere, tovarășii! — Do! do! dene, dragarii!

SALARIZAREA ÎMBUNĂTĂȚITĂ pe șantierele de construcții

Era o zi ploioasă de la mijlocul lui mai, o zi mălăvășă și rece așa cum au fost multe pe atunci aici, în regiunea muntioasă. Gheorghe Radu, un iscusit muncitor al muncii, coborînd în gară o leasă de-a lungul liniei ferate pentru a scurta drumul spre soseaua ce leagă orașul de Combinatul Chimic nr. 1. Cînta să ocolească bălțile, își strîngea haina

și înfrigurat îl blagoslovea pe cel care-l trimisese pe aceste locuri. De fapt se muștra în primul rînd pe sine, deoarece el fusese cel care-și îndemnasese tovarășii de muncă. Acum mergea grăbit pe șoseaua udă, căuțînd din ochi „un portel de scindură vopsită, pe care se afla firma șantierului”. (Așa și se spusese în gară). După mai bine de un sfert de oră de mers, găsi ceea ce căuta. Pe scindură scria: „Întreprinderea de Construcții 504”.

— Am venit să mă interesez de angajări! — spusese Gheorghe Radu portarului. — Mergi la cadre, baraca din dreapta. — Dar cine m-ar putea lămuri pe mine mai înții, cum e și salarizarea asta, îmbunătățită? Știi, eu am mai lucrat cîndva pe șantier... și de aceea... — Atunci mergi în baraca asta

și înțelegi-o pe cea de echipă de lucru. Ca șef de echipă va fi desemnat în cadrul categoriei a 6-a, cu un salariu tarifar de 908 lei. Înainte, la categoria aceasta ar fi primit doar 393 lei, adică de peste două ori mai puțin.

— Intrebă — Asta cu salariul tarifar am înțeles-o eu. Dar, spunei-mi, cum ieșim cu cîștigurile totale pe care le realizăm? — Iți voi arăta și acest lucru. Iată aici un alt tabel comparativ: cîștigurile realizate în medie în luna aprilie, pe categorii de salarizare și banii pe care poate să-i primească un muncitor în urma aplicării sistemului îmbunătățit, pentru aceleași ore efectuate. Acest lucru se întîmplă însă pentru că odată cu experimentarea salarizării îmbunătățite noi trecem și la adoptarea unor măsuri tehnico-organizatorice care duc la creșterea productivității muncii. (E adevărat însă că în această privință direcția întreprinderii nu a făcut prea mult).

Construcții începu din nou să aștearnă cifre în carnețelul său. Un muncitor de categoria a 5-a a primit 410 lei, în medie pe luna aprilie. Pentru tot atâtea ore puse la lucru după normarea și salarizarea îmbunătățită, poate primi mult mai mult. Radu memoră de asemenea cu surpriză cîștigul pe care îl obține un muncitor de talia sa, bine pregătît și șef de echipă: 1.644 lei în loc de aproximativ 1.000 lei cît cîștigase înainte.

— Și în timp ce Radu își făcea calculele respective, tovarășul Moise se gîndea la faptul că e necesar să se aplice mai multe propuneri ale muncitorilor, o serie de raționalizări, precum și mica mecanizare la unele lucrări, factorii importanți în scăderea prețului de cost al construcțiilor. — Dar aceasta nu e totul, continuă tov. Moise. De acum se vor da și o serie de premii muncitorilor merițuoși: pentru economii de materiale, pentru lucrările de bună calitate și executate la timp, pentru cei ce lucrează în regie, în cazul că și îndeplinesc planul lunar, precum și pentru conducătorii de brigăzi sau echipe în funcție de numărul oamenilor din echipă.

Mult n-a mai rămas Gheorghe Radu la șantier. S-a mai învîrtit cîteva ore să vadă ce se lucrează, care sînt condițiile de trai și cu primul tren a pornit îndrăgît spre Ploiești... A trecut de atunci o lună. De la 1 iunie, pe șantierele 504 a început experimentarea sistemului de salarizare îmbunătățit. Și tot de atunci numărul muncitorilor de aici, unde înainte se sim-

Georghe Radu își făcu o socoteală, să vadă cam cum ar ieși din stînga, la organizarea muncii. Îl găsești acolo pe tovarășul Moise și pe tovarășul Nicolae Moise, șeful secției de organizare a muncii din întreprindere.

Sistemul de salarizare îmbunătățită va fi aplicat, cu titlu de experiență, de la 1 iunie (vă reamintim, era în mai). Îmbunătățirea sistemului de salarizare modifică salariul tarifar care pînă a acum reprezenta doar 25 la sută din cîștigul mediu, ridicîndu-l pînă la 76 la sută din cîștig. Ca să înțelegi mai bine, îți pot spune că salariul mediu tarifar va crește de la 450 lei la 737 lei. Dacă vezi să vezi modificarea survenită, privește tabelul acesta comparativ.

Georghe Radu își făcu o socoteală, să vadă cam cum ar ieși din stînga, la organizarea muncii. Îl găsești acolo pe tovarășul Moise și pe tovarășul Nicolae Moise, șeful secției de organizare a muncii din întreprindere.

Abaterea cursului apelor Bistriței pe malul stîng marchează începutul unei noi faze în construcția marii unități energetice: continuarea săpăturilor pentru fundații și betonarea blocurilor barajului în zona centrală și la malul drept.

Aspect din stațiunea balneo-climatică Herculane

— O măsură radicală împotriva fluctuației

— Muncitorii fac propuneri de perfecționare a sistemului de retribuție

— Numai comitetul U. T. M. așteaptă...

— Dar cine m-ar putea lămuri pe mine mai înții, cum e și salarizarea asta, îmbunătățită? Știi, eu am mai lucrat cîndva pe șantier... și de aceea...

— Am venit să mă interesez de angajări! — spusese Gheorghe Radu portarului. — Mergi la cadre, baraca din dreapta.

— Intrebă — Asta cu salariul tarifar am înțeles-o eu. Dar, spunei-mi, cum ieșim cu cîștigurile totale pe care le realizăm?

Iți voi arăta și acest lucru. Iată aici un alt tabel comparativ: cîștigurile realizate în medie în luna aprilie, pe categorii de salarizare și banii pe care poate să-i primească un muncitor în urma aplicării sistemului îmbunătățit, pentru aceleași ore efectuate.

Construcții începu din nou să aștearnă cifre în carnețelul său. Un muncitor de categoria a 5-a a primit 410 lei, în medie pe luna aprilie.

— Și în timp ce Radu își făcea calculele respective, tovarășul Moise se gîndea la faptul că e necesar să se aplice mai multe propuneri ale muncitorilor, o serie de raționalizări, precum și mica mecanizare la unele lucrări.

— Dar aceasta nu e totul, continuă tov. Moise. De acum se vor da și o serie de premii muncitorilor merițuoși: pentru economii de materiale, pentru lucrările de bună calitate și executate la timp.

Mult n-a mai rămas Gheorghe Radu la șantier. S-a mai învîrtit cîteva ore să vadă ce se lucrează, care sînt condițiile de trai și cu primul tren a pornit îndrăgît spre Ploiești...

A trecut de atunci o lună. De la 1 iunie, pe șantierele 504 a început experimentarea sistemului de salarizare îmbunătățit. Și tot de atunci numărul muncitorilor de aici, unde înainte se sim-

Georghe Radu își făcu o socoteală, să vadă cam cum ar ieși din stînga, la organizarea muncii. Îl găsești acolo pe tovarășul Moise și pe tovarășul Nicolae Moise, șeful secției de organizare a muncii din întreprindere.

— O măsură radicală împotriva fluctuației

— Muncitorii fac propuneri de perfecționare a sistemului de retribuție

— Numai comitetul U. T. M. așteaptă...

— Dar cine m-ar putea lămuri pe mine mai înții, cum e și salarizarea asta, îmbunătățită? Știi, eu am mai lucrat cîndva pe șantier... și de aceea...

— Am venit să mă interesez de angajări! — spusese Gheorghe Radu portarului. — Mergi la cadre, baraca din dreapta.

— Intrebă — Asta cu salariul tarifar am înțeles-o eu. Dar, spunei-mi, cum ieșim cu cîștigurile totale pe care le realizăm?

Iți voi arăta și acest lucru. Iată aici un alt tabel comparativ: cîștigurile realizate în medie în luna aprilie, pe categorii de salarizare și banii pe care poate să-i primească un muncitor în urma aplicării sistemului îmbunătățit, pentru aceleași ore efectuate.

Construcții începu din nou să aștearnă cifre în carnețelul său. Un muncitor de categoria a 5-a a primit 410 lei, în medie pe luna aprilie.

— Și în timp ce Radu își făcea calculele respective, tovarășul Moise se gîndea la faptul că e necesar să se aplice mai multe propuneri ale muncitorilor, o serie de raționalizări, precum și mica mecanizare la unele lucrări.

— Dar aceasta nu e totul, continuă tov. Moise. De acum se vor da și o serie de premii muncitorilor merițuoși: pentru economii de materiale, pentru lucrările de bună calitate și executate la timp.

Mult n-a mai rămas Gheorghe Radu la șantier. S-a mai învîrtit cîteva ore să vadă ce se lucrează, care sînt condițiile de trai și cu primul tren a pornit îndrăgît spre Ploiești...

A trecut de atunci o lună. De la 1 iunie, pe șantierele 504 a început experimentarea sistemului de salarizare îmbunătățit. Și tot de atunci numărul muncitorilor de aici, unde înainte se sim-

Georghe Radu își făcu o socoteală, să vadă cam cum ar ieși din stînga, la organizarea muncii. Îl găsești acolo pe tovarășul Moise și pe tovarășul Nicolae Moise, șeful secției de organizare a muncii din întreprindere.

STUDENTII la muncile agricole de vară

Aș vrea să scriu despre un caiet cu scoarțe modeste cu o sută de nume și o sută de inițiale unite într-o singură inimă mare, colectivă... Să scriu despre o sută de conștințe prefăcute într-o singură de o adieșine comunistă.

Pe coperta caietului amintit aștat în sediul organizației U.T.M. a Facultății de Filologie, București, culoarea roșie a unui creion sublinia: STUDENȚII VOLUNTARI PENTRU BRIGADA DE TINERET.

Primii o sută de studenți din anul I sau II sau IV și-au semnat numele pe primele file. Au făcut-o simplu, emoționant de sincer și simplu. În fața mea au semnat cîțiva studenți. Am reținut zîmbetul clipei și graba minții.

Adieșinea lor spontană — la nou, marele colectiv, pentru 15 zile de muncă, undeva, alături de membrii unei gospodării agricole de stat — are semnificația de autentică inițiativă patriotică.

Ei, cei o sută de la filologie sau, mai precis, cît pește patru sute de la Universitatea „C. I. Parhon”, cor să-și dovedească odată mai mult deosebitul, utilitatea, confundarea cu interesele întregului popor.

În ziua douăzeci și șase a lui iunie 1957, brigada de tineri a Universității Parhon va pleca în ospitalierele colective ale gospodăriilor agricole de stat.

Doză săptămîni vitorioși intelectuali își vor aduce aportul la muncile agricole de vară. „Să nu ne facem de rușine” iată imperativul, dorința, hotărîrea fermă a studenților brigadier. Eforturile nu vor îngădui nici o comoditate, pasiunea pentru munca fizică va egala perseverența și pasiunea pentru cultură.

Serile, la cîminele culturale, la sfat și recreere, toamnă de peste zi a studenților cu țărani se ca preface tranc, omenește, într-o prietenie sinceră și profundă...

Mai prețuții vor fi oamenii modesti, simpli, în conștiința că muncă lor. Mai clard în mintea cititorilor intelectuali ca-lea de la o viață de mizerie, de umilință, la zilele unui prezent demn, pe care și mult dintre părinții lor au străbătut-o...

Cu siguranță că despre Eugen Șerbanescu, Georgeta Buruiană, Petre Teodora, Ion Rațiu și alte sute și mii de studenți din întreaga țară, din toate centrele universitare gospodăriile agricole de stat vor aduce numai cuvinte de mulțumire.

V. LAZAROV

FILIP CERBU

(Continuare în pag. 2-a)

Tovarășul Gheorghe Apostol s-a înșopiat în Capitală

Simbătă seară s-a înșopiat în Capitală venind de la Paris, tovarășul Gheorghe Apostol, președintele Consiliului Central al Sindicatelor din R. P. Romîna, care a participat la lucrările Congresului Confederației Generale a Muncii din Franța.

La sosire, pe aeroportul Băneasa, tovarășul Gheorghe Apostol

a fost întâmpinat de tovarășii: Petre Borila, Janos Fazekas și secretarii Consiliului Central al Sindicatelor Anton Moiseescu, Liuba Chișinevski și Mihai Mușice, de membri ai Prezidiului C.C.S., președinți ai C.C. ale Sindicatelor, precum și de numeroși activiști ai sindicatelor.

Intîlnire cu scriitorii bulgari

Intelepții organizatori ai excursiei noastre au ales, cum se spune, în mod întîmplat Dunărea ca loc de intîlnire între scriitorii bulgari și romîni. Bătrînul fluviu care trece printre cele două țări ale noastre, nu le mai desparte de cîtăva vreme încoace. Între portul românesc Giurgiu și portul bulgăresc Ruse a fost construit simbolic și necesarul Pod al Prieteniei. Asemenea poduri nu epuizează însă sfera noțiunii de prietenie. Se poate face și mai mult în direcția întîririi prieteniei care leagă cele două popoare vecine. Și se face.

Cîțiva dintre scriitorii romîni participanți la excursia, mai fuseseră în țara vecină de la miazăzi. Dar chiar și acei dintre scriitorii romîni care nu mai fuseseră în Bulgaria, au fost întîmpinați ca niște vecini cunoștinți de către colegii lor bulgari.

A, dumneața este Marin Preda? (traduc aproximativ, din bulgară și din memorie, exclamația cu care mulți dintre scriitorii bulgari l-au întîmpinat pe autorul „Morometilor” — carte aprîră de curînd și la Sofia).

— Imi pare bine de cunoștință, tovarășe Galan. Am citit cu mult interes „Borăganul”.

— Poetul Victor Tulbure? În persoana? Vă cunosc și știu că ați tradus poeziile lui Hristo Botev și ale altor poeți bulgari.

Dar cine sînt oamenii care ne-au întîmpinat astfel? Să-i prezentăm, la rîndu-ne, pe cîțiva dintre ei.

Iată-o pe Elisabeta Bagrina, marea poetă a Bulgariei prietene. O femeie înaltă, surzătoare, cu trăsături frumoase, care-și desmîntă categoriile firave destul de înaintată. De o modestie cuierătoare, primește cu ochii aplecați complimentele aduse grației și poeziei ei.

Popasuri dunărene

Cetatea plutoare lunced pe ne-simplice la cale, sub soarele fierbinte al vîrăi începute. Apela miloase ale Dunării, despicate de botul osului, curg domoale între

PE DUNĂRE trecea un vas...

de Petre Solomon

În care ne suim pentru a oțiză o vechi cetate turcescă din apropierea Silistre. Bulgaria e plină de asemenea cetăți, martora ale unui trecut întunecat, care-și spune și prin ele, povestea. De la sinistra forlărează oțomani pomini spre gospodăria agricolă colectivă din comuna Calipetro. E bucuroasă de oasești gospodăria. Mulți dintre colectivități corbese rominești. Din păcate, nu putem sta de corbă prea mult, trebuie să ne întoarcem la vapor. Dar înainte de a ne imbarca, citim în Silistra un monument, pare-se, unic în Europa: un cavou familiar din secolul al III-lea al erei noastre. Cavoul, des-coperit cu vreo douăzeci de ani în urmă, s-a păstrat tîmtoare de bine. Pe pereții lui de piatră se văd fresce în culori vii, înfățișînd familia unui demnitar roman, cu lista de sclavi, iar pe tavanul bolit zugrăvit faună și flora paradisului în care nădăduia să se instaleze demnitarii.

Iată-ne din nou pe vapor. E casa noastră, vreme de patru zile.

În cea de-a doua zi a călătoriei noastre, pe la prînz, poposim la Ruseci (Ruse). Orașul ne primește pe străzile-i drepte și largi, în

parcurile-i pline de cercești și flori. Cître seară, la Casa de Cultură, are loc o adunare festivă organizată cu prilejul împlinirii a zece ani de la semnarea primei convenții culturale romîno-bulgare.

Într-o asemenea societate nici nu sînt cînd treci timpul. Pe la orele patru după-amiază, caporalul ajunge la Silistra. Se pare că localnicii au aflat de sosirea noastră, pentru că, pe chet, ne întîmpină o mulțime de pionieri și pioniere, cu buchete de flori. Pășim pe pămînt bulgar, însoțiți de sursoarele copiilor acestui orașel dundrean. Autoritățile locale ne pun la dispoziție un camion și două jeep-uri,

îmbrăcați-o pe mica pionieră bulgară. Dar asemenea scene pot fi cu greu descrise, ele trebuie văzute.

Seara, ne-am reîntors pe cas. Era o trează seară petrecută împreună cu scriitorii bulgari. Și fiind și ultima, acestia au jînat și de o masă în cinstea colegilor lor romîni. Între timp, cum e și firesc, se legăseră între noi prietenii, începusem să ne cunoaștem mai bine unul pe altul. Cheată — cîntă fuseseră Perspectiva terminării excursiei stîrnică în fiecare din noi regret și stîngăria de inimă. Le-am dat uitării în acea seară, la îmbelșugată masă stropită cu cîmuri bulgărești și cu spumonoasă cîeră a lui Gheorghe Dinu și a lui Nezacomoa — omul cu o mie de fețe, care apăruse cînd deghizat în marinor olandez, cînd în strale de ospătar, cînd în alte înfățișări, care mai de care mai hazlii.

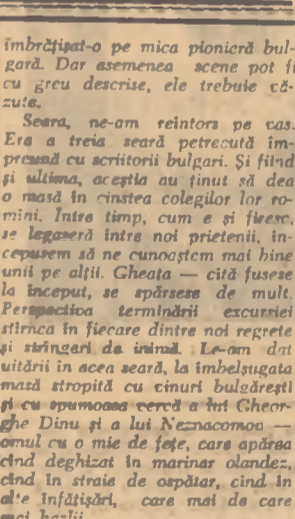
A doua zi, în zorii, caporalul „Dimitar Blagovest” a ridicat ancora și a pornit din nou spre Rusciuc. Dunărea, pînă atunci potolită și liniștită, se încolbășea peste noapte, ca și cum ar fi participat la regretul nostru. În curînd, trebuia să ne desprindem.

În această ultimă etapă a excursiei, înainte lui Nașim Hikmet a mai fost pusă la a gree încercare. Pe cea s-a-m urcat, într-un port, membrul unui ansamblu de muzică de dansuri naționale turce din orașul Plezna. Venind în mijlocul lor, poetul le-a recitat din opere lui Apoi, tinerii artiști amatori s-au prezentat un program de dansuri și cîntecuri acompaniate de instrumente populare turcești. Meslele poezii, învîtat să „dănce”, a dansat și el, alături de însoțitorii și tinerii artiști de naționalitate turcă.

Se lăsase întunericul serii. Ne oprimăm de Ruseuc. Era seara și ne lăsam rămas bun unii de la alții. Am început să facem schimb de adieșe, de cărți cu dedicații, de promisiuni. Dar, cum se întîmplă de obicei în asemenea despărțiri, am lăsat în urmă lucruri nesurse — înecî un motiu pentru a ne revedea. Și cu gîndul că într-adevăr ne vom revedea, la anul, într-o excursie asemănătoare pe care o vom face în Delta, ne-am despărțit de prietenii noștri bulgari spunîndu-le: — La revedere, tovarășii! — Do! do! dene, dragarii!

Aspect din stațiunea balneo-climatică Herculane

CINCI CONTINENTE într-un oraș Afîșul care nu poate SĂ MINTĂ

E mare lucru să ex-primi adevărul astfel înaintea nimeni să nu-ți poată pune la îndoială.

Acest mare lucru l-au reușit artiștii celui de al V-lea Festival.

Cînd, de la aeroportul modest împodobil, mașina noastră a început să parcurgă spre capitala Poloniei o nesfîrșită cale lipsită de orice deosebit de circumstanță, apoi chiar cartiere doar aglomerate, punctate doar cu așeze mici și rare, ne-am pripit într-o apăsătoare pe care o regretăm.

Abia după ce am început a cunoaște orașul ne-am dat seama de extraordinară realizare pe care a însemnat-o pa-căzarea străzilor sale.

Nu era o îngîmădăre de tablouri și pinze, ci un cîmbant manifest.

Maestrul împodobilii Varșoviei au pornit în întîm noi — de la punctul de vedere că ei nu pacoazează nici 10.000 de pere

GLIGOR TIRCA — sticlă-Turda, IOAN PARASCHIVA — funcționar-Ploiești, STIRCI IOAN — Petrița, EMIL PRUNARU — tehnician-Cluj, DUMITRU IOAN — elev-Tr. Măgurele, VLAICU RA DU — învățător-Timișoara, RA DU FULOP — activist-Oradea, ANGHEL GAVRILESCU — merceolog-Craiova, SPORIȘ MARIN — fărânc muncitor — comuna Ne-gocșiți, raionul Amaradia, MAN-DACHE VIRGILIU — învățător, comuna Glodanu-Siitsea, raionul Pogonale, DINU MARIN — fărânc muncitor raionul Otteni, ZICLON-KA WICENTYUS — Soloneț-Nou, raionul Gura Humorului...

de cite 2-4 ori pe zi observajii ale atmosferei și protuberanțelor solare. Observatorul din București va începe lucrul în operațiile mondiale de longitudini și latitudini. Se va executa studiul structurilor scoarței terestre în zona Carpaților. Studiul variațiilor magnetice se va face la Observatorul magnetic Surlari. Institutul de Fizică din București va continua lucrările gravimetrice în curs, efectuând ridicarea gravimetrică în zona Carpaților în legătură cu profilele seismice ce se vor executa în această zonă.

NICULAE S. TEODOR — Rădoiești-Deal, raionul Otteni, regiunea București. Ne întrebăm în ce an și în ce zi a luat ființă „Știința tineretului”. La 5 noiembrie 1944, puțin după eliberarea țării, pe atunci ziarul era săptămânal. În perioada următoare, misiunea lui a fost îndepărtată, pe rând, de ziarul „Tineretea” și apoi „Tinerul Muncitor” ca și de „Studentul Român” și „Revista Elevilor”. De la 3 aprilie 1949, după constituirea organizației revoluționare a tineretului, Uniunea Tineretului Muncitor, „Știința tineretului” apare zilnic.

Dorința voastră de a intra în rândurile corespondenților voluntari ai ziarului nostru nu bucură foarte mult. Este o muncă nobilă și de mare răspundere. Nu lăsați neobservate faptele ce se petrec zi de zi la locul respectiv de muncă și care oglindesc lupta oamenilor muncii în construirea unei noi Contribuți prin articolele scrise la răspunderea experienței înaintate în domeniul în care lucrați. Scrieți-ne despre oameni înaintați ai zilelor noastre, despre tot ceea ce grăbește mersul nostru înainte. Ridicați-vă cu curaj împotriva răminierilor în urmă, împotriva hojtelor și delapidărilor, împotriva birocratiei și a delăsării.

Dacă vă interesează în general problemele Anului geografic internațional vă sfătuim să citiți revista „Știință și tehnică” nr. 6 care este în întregime dedicată acestui eveniment.

D. IOANA — Tîrgoviște. În urma secesiunii dumitale organizația de bază U.T.M. de la Șcheia mare din comuna Gura Ocniței a analizat într-o adunare generală comportarea ultimului Emil Constantin și a celorlalți tineri inovatori de acte de huliganism, inițind cu ocazia aceasta o serie de măsuri menite să prevină pe viitor astfel de abateri. Redacția noastră și comitetul raional U.T.M. Tîrgoviște îi mulțumesc pentru semnalul critic.

RELI SEVER — comuna Polana Mare, regiunea Craiova. Prospectul și orice lucrări în legătură cu condițiile de admisie în Institutul de Artă Teatrală și Cinematografică le poți primi de la Teatrul de Stat cel mai apropiat.

Te înștiințăm că pe lângă fiecare Teatrul de Stat funcționează câte o comisie care are ca scop să descopere și să selecteze tinerete talentate pentru arta dramatică.

CIURA ALEXANDRU, șantierul de construcții Caraula-Plenița, ne întreabă: În ce condiții se pot anexa două difuzoare la aparatul de radio „Doina”.

MARIUȚA ION — comuna Susei, raionul Tg. Jiu, GHERGU MIHAI comuna Dobrești, raionul Gura Jilului, NICOLAIȚA PAUL comuna Ciociriu, raionul Caracal, I. BOANGHER — Mihăileștii de Sus, raionul Drăgănești-OL.

Ministerul Învățământului și Culturii ne-a informat că într-un timp foarte apropiat se va publica în presă condițiile de admitere în învățământul superior pentru anul de învățământ 1957-1958.

Șantierul de construcții Caraula-Plenița, ne întreabă: În ce condiții se pot anexa două difuzoare la aparatul de radio „Doina”.

Sold. fruntaș IOAN LUNGU U.M. 03202. Date bibliografice precum și aspecte din activitatea revoluționară dusă de eroii comunisti și uteciști poți găsi în cartea „Luptători pentru pace, socialism și fericirea poporului”, apărută în anul 1955, în „Editura tineretului”.

Șantierul de construcții Caraula-Plenița, ne întreabă: În ce condiții se pot anexa două difuzoare la aparatul de radio „Doina”.

Șantierul de construcții Caraula-Plenița, ne întreabă: În ce condiții se pot anexa două difuzoare la aparatul de radio „Doina”.

„Încotro?”

Stat unii oameni despre care se poate spune că au un talent deosebit de a încerca, de a strica viața altora. Ei pătrund în viețile unor ființe mai mult sau mai puțin liniștite, potolite, le eliberează țării, pe atunci ziarul era săptămânal. În perioada următoare, misiunea lui a fost îndepărtată, pe rând, de ziarul „Tineretea” și apoi „Tinerul Muncitor” ca și de „Studentul Român” și „Revista Elevilor”. De la 3 aprilie 1949, după constituirea organizației revoluționare a tineretului, Uniunea Tineretului Muncitor, „Știința tineretului” apare zilnic.

Scenă din film

primejdie, că din nou i-a ieșit în cale Mirski, gata să o nefericească. Natașa privește amețită aproape la acești doi oameni. Mirski și Keocan și se întreabă prădă desnoședeji, ce-i deosebeste atât de mult, ce face ca unul să-i aducă întotdeauna nenorocire, iar celălalt alinare.

Mirski este un bărbat înalt și puternic, frumos, cu o înfățișare de intelectual distins, la care contribuie și părul său încrunțit și țigărele pe care le ține în gură, gesturile pedante, și hainele într-o crotăle elegantă și rafinată. El nu și-a stăpânit atracția strălucitoare perfect nod al cravatei Keocan arată mult mai puțin atrăgător, și un om care nu iese cu nimic din comun, totul la el este obișnuit, de la gulerul puțin demodat și cravata înodată într-o doară, până la mișcărilor sale greoaie sau vorbele sale putine și lipsite de strălucire. Da, lipsite de strălucire, locmai această fraparează mai mult. Totul la Mirski: transpirația lui, de la ulyun amănunț vestimentar până la profesia lui — el e regizor de teatru în timp ce Keocan e doar un simplu judecător, muncind în obștea pentru apărarea societății sovietice, a familiei sovietice.

pe Svetlana, asupra căreia omenește nu mai avea nici un drept, cu ajutorul justiției iar pe de altă parte atentează la sufletul lui. Începând să-i desfoare în fața mirajului unei vieți de mare acțiune, urcând din succes în succes, însușindu-i o morală de vedetă egoistă, care trebuie să îndepărteze din calea ei tot ce o putea împiedica în ascensiune, cu riscul de a-și nedreptăți și neferici pe alții.

CRONICA FILMULUI

„Încotro?” e destul de simplu, de asemenea și mijloacele folosite în realizarea lui. Și nu întâmplător. Filmul este și prin aceasta — prin faptul că nu e tehnicolor, ci alb-negru, prin modestia interioară prezentată prin ritmul său lent — o pledoarie pentru modul de trai cinstit și demn, fără zorzoane și vorbe mari, dar plin de frumusețe al omului ce-și face datoria în fiecare zi față de patrie și familia sa, o auzare a demagogiei în viața cotidiană, în societate ca și în relațiile cele mai intime. Nu promite mai mult decât poia da, nu-și făie și nu-și construiește castele din cărți de joc pe baza unui talent îndoielnic, nu alege calea cea mai ușoară fiindcă deobicei nu se apăsă și cea mai bună, spune parca filmul exaltând spiritul de răspundere al omului sovietic față de tot ce se întâmplă în jur, față de viața tovarășilor ca și a celor apropiați și dragi.

Un rol deosebit îl valorificarea înaltelor idei morale ale filmului îl are actorul Ivan Dmitriev, care în rolul lui Keocan realizează chipul unui om sovietic adevărat, modest și cinstit, înimos. Jocul lui Dmitriev plin de sobrietate, cu gesturi și glas potolite, cu un zâmbet modest parca cernd ferlare pentru lipsa lui de strălucire, oferă spectatorului bucuria cunoașterii unui om bun, a unui om despre care numai știind că există, și te simți îmbogățit sufletește. Multe merite subliniate, de asemenea, în film: de la felul cum a fost realizată atmosfera de căldură din familia Keocan până la apariția altor simpatice și micului Vosia.

„Încotro?” dovedește cu pregnanță cum știu cineștii sovietici să se apropie de viața omului simplu, să valorifice ceea ce e frumos și înălțător în ea, creând opere educative de valoare.

B. DUMITRESCU

„Încotro?” e destul de simplu, de asemenea și mijloacele folosite în realizarea lui. Și nu întâmplător. Filmul este și prin aceasta — prin faptul că nu e tehnicolor, ci alb-negru, prin modestia interioară prezentată prin ritmul său lent — o pledoarie pentru modul de trai cinstit și demn, fără zorzoane și vorbe mari, dar plin de frumusețe al omului ce-și face datoria în fiecare zi față de patrie și familia sa, o auzare a demagogiei în viața cotidiană, în societate ca și în relațiile cele mai intime. Nu promite mai mult decât poia da, nu-și făie și nu-și construiește castele din cărți de joc pe baza unui talent îndoielnic, nu alege calea cea mai ușoară fiindcă deobicei nu se apăsă și cea mai bună, spune parca filmul exaltând spiritul de răspundere al omului sovietic față de tot ce se întâmplă în jur, față de viața tovarășilor ca și a celor apropiați și dragi.

Un rol deosebit îl valorificarea înaltelor idei morale ale filmului îl are actorul Ivan Dmitriev, care în rolul lui Keocan realizează chipul unui om sovietic adevărat, modest și cinstit, înimos. Jocul lui Dmitriev plin de sobrietate, cu gesturi și glas potolite, cu un zâmbet modest parca cernd ferlare pentru lipsa lui de strălucire, oferă spectatorului bucuria cunoașterii unui om bun, a unui om despre care numai știind că există, și te simți îmbogățit sufletește. Multe merite subliniate, de asemenea, în film: de la felul cum a fost realizată atmosfera de căldură din familia Keocan până la apariția altor simpatice și micului Vosia.

„Încotro?” dovedește cu pregnanță cum știu cineștii sovietici să se apropie de viața omului simplu, să valorifice ceea ce e frumos și înălțător în ea, creând opere educative de valoare.

Un singur cuvânt scria pe cel mai păstrunzător

Un singur cuvânt scria pe cel mai păstrunzător

Un singur cuvânt scria pe cel mai păstrunzător

ANUNȚ

Promoția 1946-1947 a fostului liceu „Al. Lahovary” va sărbători în ziua de 30 iunie a.c. la R. Vlcea, aniversarea a 10 ani de la absolvire. În iluziunea va avea loc orele 10 în localul liceului. Sint rugați să participe toți profesorii, absolvenții și foștii colegi al promoției.

ANUNȚ

Promoția 1946-1947 a fostului liceu „Al. Lahovary” va sărbători în ziua de 30 iunie a.c. la R. Vlcea, aniversarea a 10 ani de la absolvire. În iluziunea va avea loc orele 10 în localul liceului. Sint rugați să participe toți profesorii, absolvenții și foștii colegi al promoției.

ANUNȚ

Promoția 1946-1947 a fostului liceu „Al. Lahovary” va sărbători în ziua de 30 iunie a.c. la R. Vlcea, aniversarea a 10 ani de la absolvire. În iluziunea va avea loc orele 10 în localul liceului. Sint rugați să participe toți profesorii, absolvenții și foștii colegi al promoției.

Cluburi pentru elevi

În vacanța de vară, pentru elevii școlilor medii care rămân în Capitală, comitetele Raionale U.T.M., organizează cluburi pe lângă școlile mari din București, în care se vor organiza diferite activități culturale-educative.

Cluburi pentru elevi

În vacanța de vară, pentru elevii școlilor medii care rămân în Capitală, comitetele Raionale U.T.M., organizează cluburi pe lângă școlile mari din București, în care se vor organiza diferite activități culturale-educative.

Cluburi pentru elevi

În vacanța de vară, pentru elevii școlilor medii care rămân în Capitală, comitetele Raionale U.T.M., organizează cluburi pe lângă școlile mari din București, în care se vor organiza diferite activități culturale-educative.

Cluburi pentru elevi

În vacanța de vară, pentru elevii școlilor medii care rămân în Capitală, comitetele Raionale U.T.M., organizează cluburi pe lângă școlile mari din București, în care se vor organiza diferite activități culturale-educative.

Cluburi pentru elevi

În vacanța de vară, pentru elevii școlilor medii care rămân în Capitală, comitetele Raionale U.T.M., organizează cluburi pe lângă școlile mari din București, în care se vor organiza diferite activități culturale-educative.

Cluburi pentru elevi

În vacanța de vară, pentru elevii școlilor medii care rămân în Capitală, comitetele Raionale U.T.M., organizează cluburi pe lângă școlile mari din București, în care se vor organiza diferite activități culturale-educative.

ANUNȚ

ANUNȚ

ANUNȚ

ANUNȚ

ANUNȚ

ANUNȚ

Cu privire la literatura științifico-fantastică

Despre convenție
„Punctele de vedere” exprimate până acum în cadrul discuției inițiate de „Știința tineretului” pe marginea literaturii științifico-fantastice nu mi se par, în esență, contradictorii. Preopin-neții mei cer la unison, chiar dacă nu cu aceleași cuvinte, rigoare științifică și constată (M. Solomon) sau propovăduiesc (A. Rogoz) existența diferitelor specii ale fantastului-științific. Am crezut o clipă că mărl discordiei îl constituie raportul dintre elementul științific și aventură. Într-adevăr, tov. Solomon susține că „aventura trebuie să servească și nu să fie servită de știință” și că „Elementul științific este simplu pretext pentru aventură în „A 12-a variantă” și „Astrida” — la care, tov. Rogoz răspunde că „Nu aventura constituie un defect al lor, ci tocmai faptul că aventura multora e doar un pretext pentru vehicularea unei idei științifice”.

Există totuși o chestiune în care pozițiile se delimitează net. Împreună cu tov. Rogoz, cred că din articolul tov. Solomon se desprinde o concepție confuză asupra rolului convenției în literatura de anticipație științifică. Și cum aceasta este o problemă cheie a genului, mă voi strădui să caut unele puncte de reper pentru discuția noastră. Unul din elementele primordiale ale oricărei creații cu caracter fantastic îl constituie dispariția hotărâului dintre posibil și imposibil, prin acceptarea de către cititor a unei anumite convenții. Așa, de pildă, copilul nu se întreabă de ce zboară avionul fermecat, cum poate Făt-Frumos să-și vadă iubita în palatul înelului dăruit de zina cea bună, de unde vin bucatele cînd Prinsesa zice „Masă, așterne-te!” El știe că în basmul lucrurile se petrec altfel de cât în viața de toate zilele. Pe o altă treaptă de dezvoltare a societății omenești, utilizînd cunoștințele acumulate într-o luptă îndelungată cu natura, literatura științifico-fantastică pornește de la aceeași convenție. Însă ceea ce apare în basm ca o scînteie de fantezie, un vis abia întrezărit și nebulos, capătă acum forța pe care o poate da numai orientarea în sensul progresului real al științei și tehnicii. Aparatul terestru — submarin — aerian din romanul lui Jules Verne „Mătre de monde”, constituia o ipoteză mai mult de cât îndrăzneță în vremea cînd a fost imaginat (de altfel nu a fost realizat nici până azi). Dar studiul corecțiilor tehnico-științifice și îngăduia scriitorului să depășească fazele unor tatonări și realizări mărunte și să asiste cu ochii minții la triumful ipotezei sale. Exemplele s-ar putea înmulți. Spațiul restrîns mă constringe însă să trec la problema funcțiilor variate ale convenției, în raport cu coordonatele operelor în care este folosită. În ultima vreme s-au dus discuții aprinse în legătură cu utilizarea „imposibilității”, cu existența unor limite spațiale și temporale în literatura științifico-fantastică etc. Căuțind-nu se argumente livrești, s-a constatat că nu numai creația modernă dar și opera clasicului Jules Verne prezintă o mare diversitate, care exclude stabilirea unui cerc restrîns de procedee valabile. Dacă „Cinci săptămîni în balon”, „20.000 de league sub mări”, se mențin în cadrul posibilității, anticipînd marile descoperiri ale genului uman, alte lucrări pornesc de la o „imposibilitate” vădită. În „Călătoria spre centrul pămîntului”, eroii descoperă fauna și flora preistorică (idee reluată de Doyle în „Lumea pierdută” și de Obruerve în „Plutoina”), în „Hector Servadac în lumea solară” imaginația autorului jonglează cu absurdul, prezentîndu-ne o cometă care zburde o bucată din continentul african și o poartă prin spațiul cosmic, împreună cu oamenii aflați pe ea... Exemple grațioase pot fi găsite și în opera lui H. G. Wells.

Oare autorul „Mașină de explorat timpul”, a cărui formație științifică este bine cunoscută, ignora legea ireversibilității timpului? Oare credea el cu adevărat că se poate sja la „omul invizibil” pe cale chimică? Fără îndoială că nu. Ca și în cazul amintitelor romane ale lui Jules Verne, avem de-a face cu utilizarea conștientă a convenției. Trebuie să adăugăm că „imposibilul” nu are doar funcția unei trambuline de pe care să te poți așzări cu mai multă ușurință în noianul tezelor și ipotezelor științifice. Determinîndu-l pe cititor să depășească hotarul înălțurii consecvențe de fenomene oțezate sau veridice, „imposibilul” stimulează procesul gândirii dialectice, cere imaginației să umblă în zborul ideilor îndrăznețe și contradictorii. În aceasta constă, mai ales, rolul său pozitiv. Problema „limitelor” spațiale și temporale ale fantastului științific a fost de mult rezolvată în practica creației literare. Pornind de la aceeași convenție, scriitorii își poartă eroii în lumea celor mai mici particule materiale și în nebuloasele extragalactice, în trecut și viitorul cel mai îndepărtat. Se mai adună voci care se ridică împotriva „exagerării”, în numele respectării adevărului științific. Într-un articol publicat în „Gazeta literară”, tov. Ovidiu Rîureanu se fagjoriează la gîndul că „mergînd cu gîndul prea departe, baza științific pe care ne sprijinim devine tot mai slabă, tot mai vagă, iar caile siderale pe care pășim încep să semene din ce în ce mai bine cu drumul întorcit de simpaticul baron Münchhausen. În povestirea lui Mihrea Bruley, impresia aceasta te ÎNCEARCĂ numai pe alocri. Ne temem însă de înta și mai departă pe care o pot viza studenții noștri unor viitoare lucrări științifico-fantastice, care ar uita, printre altele, și faptul că exagerarea nu înseamnă numai decît fantezie”. Fantastul științific nu are nimic de-a face cu timora-manifestată în aceste articole și în unele discuții purtate la Uniunea Scriitorilor (printre alții, chiar de subsemnatul). După cum bine spune S. Poltavski „Cu cit și mai mare distanță dintre real și fantastic, cu atât mai complex și mai încordat acțiunea și gîndirea, cu atît e mai mare spațiul cugetărilor, cu atît e mai adîncă urma lăsată de lucrarea respectivă în conștiința cititorului” (articolul „DESPRE SUBIECT ÎN DOMENIUL ȘTIINȚIFICO-FANTASTIC”, din volumul „Despre literatura pentru copii”, Detghiz-Leningrad). Citatul de mai sus ar putea fi tălmăcit drept o pledoarie în favoarea îndepărtării de viață. Tin deci să precizez că la temelia fantastului științific, așa cum îl înțelege Jules Verne și așa cum îl înțelegem și noi, stă întotdeauna realitatea. Așterjunea trebuie înțeleasă într-un sens larg și anume că fantezia nu se poate mișca cu totul în afara sferei vieții reale. Chiar miturile și

SALARIZAREA Îmbunătățită pe șantierelor de construcții

(Urmare din pag. 1-a)

cea nevoie de mîna de lucru a crescut cu peste 400. Georgehe Radu a venit în fruntea a nu mai puțin de 40 de oameni din regiunea Ploiești care lucraseră înainte pe la unul și pe la altul. Ci el au mai venit mulți alții, muncitori buni care și-au dat seama de avantajele salarizării îmbunătățite. În acest moment, întreprinderea de construcții 504 și-a asigurat necesarul de muncitori. Mai mult chiar, sistemul îmbunătățit ajută întreprinderea să și păstreze muncitorii.

Dificultățile ce se mai leauvoneori datorită formalisticii complicate la normarea lucrului precum și datorită faptului că o serie de lucrări erau greu de calculat, au fost și ele îndepărtate. Zilnic pe foaia de pontaj, maestrul notează acum intreruperile și lucrul în regie. Lucrările în regie se execută pe bază de grafice lunare, întocmite după planul lunar.

Colectivul de muncitori și tehnicienii de la întreprinderea de construcții 504 a înțeles importanța economică a sistemului de salarizare îmbunătățit. Do vadă sint propunerile făcute comitetul ce se ocupă de aplicarea acestui sistem.

Numeroase propuneri conțin idei valabile pentru îmbunătățirea sistemului de salarizare, aducînd lucruri noi chiar față de indicațiile venite de la departamentul construcțiilor. Marcu Marcu, șeful unei echipe de dulgheri, a făcut o serie de propuneri în legătură cu trecerea la plata în regie a unor lucrări de dulgherie, datorită deficiențelor pe care le prezintă normarea. Zidarul Francisc

Acet lucru va trebui făcut cit mai curînd.

FESTIVAL în orașul de la poalele TÎMPEI

(Urmare din pag. 1-a)

brigăzi de tineret de la uzinele „Steagul Roșu” care a realizat economii de 400.000 lei; pe tinerii din Săduca, raionul Mediaș, care au creat o întovărire agricolă și mulți alții.

Participanții la Festival sînt salutați de tov. Nicolae Iorga, membru al biroului comitetului regional de partid și președintele comitetului executiv al Statului Popular Regional Stalin.

A luat apoi cuvîntul tovarășul Nicolae Vereș, prim secretar al comitetului regional U.T.M. Stalin care, în numele comiteei de organizare a celui de al II-lea Festival regional a felicitat tineretul pentru succesele obținute în perioada de pregătire a Festivalului și a declarat deschis cel de al II-lea Festival regional.

În acordurile inimii F.M.T.D., într-un entuziasm de nedescris, se înalță drapelul de se, se aprinde făclia Festivalului. Mil de poezii, simbol al păcii, se înalță deasupra stadionului. A început desfășurarea celui de al II-lea Festival regional al tineretului din regiunea Stalin. În deschidere, ansamblul de gimnastică formate din 2.500 de pionieri, elevi și elevae, au executat diferite jocuri, probe atletice, inscripții și piramide.

Festivalul va continua și milne (azi duminică N.R.) cu serii de programe culturale, sportive, numeroase distracții și va lua sfîrșit noaptea, tîrziu, reunind mîile de tineri în cadrul unui carnaval de neuitat.

CINEMATOGRAFIE

PATRIA. V. ALECSANDRI — Richard al III-lea (ambele seri); Nava-scoala pleacă în larg — REPUBLICA, PROGRESUL, LIBERTATEA — Romeo și Julietta; BUCUREȘTI, GH. DOJA, I. MAI, apoi de la Brant studenții la Oxford; MAGHERU, ELENA PAVEL, ÎNFRATIREA ÎNTRE POARE, 23 AUGUST, GH. COSBUC — Încotro?; I. C. PRIMU, AL. POPOV, POPULAR — Prăpastia; LUMINA, DOINA — Din nou împreună; CENTRAL — Hoțul cenușiu și Ilie în luna de miere; MAXIM GORKI — Parada lui Charlot cu Charlie Chaplin (partea II), completarea comedia maghiară să se apropie de viața omului simplu, să valorifice ceea ce e frumos și înălțător în ea, creînd opere educative de valoare.

basmele se supun acestei legi, apărînd ca o expresie a unor necesități încă necoapte. „Orice mitologie învinge, domnia și modelează forțele naturii în imaginație și prin „imaginile””, spune Marx. Cu atît mai mult este de înțeles legătura fanteziei cu realitatea în literatura științifico-fantastică, această mitologie modernă care a înlocuit zeii cu temerarii exploratori ai spațiilor interplanetare și supranaturale cu miracolele nu mai puțin uimitoare ale științei și tehnicii.

Am vorbit despre rolul convenției ca punct de plecare. Elemente convenționale se pot găsi însă în întreaga țesătură a lucrărilor științifico-fantastice.

În „Hiperboloidul inginerului Garin”, Alexei Tolstói descrie cu lux de amănunte invenția uluitoare a inginerului megaloman. Dar limbajul științific și schemele care dau un plus de veridicitate nu ne pot înșela: hiperboloidul rămîne doar un element convențional, folosit de autor pentru a ne prezenta un intelectual trădător de patrie, lipsit de orice scrupule, precum și ura burgheziei internaționale față de Uniunea Sovietică.

Dacă A. Tolstói scootește necesar să dea explicații detaliate în legătură cu natura și modul de funcționare a aparatului, alți scriitori înfățișează numai proprietățile miraculoase ale unor substanțe și obiecte, adăugînd vagi indicații menite mai mult să stîrnească interesul cititorului. Mr. Cavor, eroul lui Wells, fabrică o substanță capabilă să constituie un ecran împotriva gravitației și ajunge în Lună. Într-o carte mai puțin cunoscută, „Lăstre d'epouvante” de Gustave Le Rouge, Robert găsește pe planeta Marte „masca de opal” care „aven proprietatea de a permite reține să fie impresionată de razele obscure ale spectrului și de altele radiații de același ordin”, descoperind în ajutorul ei terifiții vampiri invizibili...

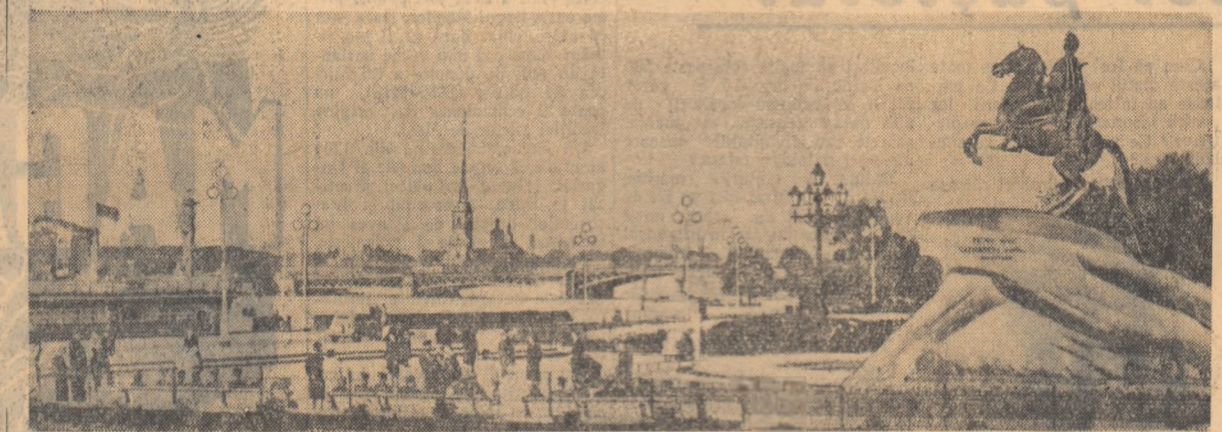
Se ridică o întrebare firească: OARE EXISTENȚA ACESTOR ELEMENTE CONVENȚIONALE NU ÎMPIETEAZĂ ASUPRA „RIGORII ȘTIINȚIFICE”? Dacă înțelegem prin această noțiune precizia și minuțiozitatea cercetărilor de laborator și a lucrărilor de strictă specialitate, răspunsul este, desigur, afirmativ. Sint convins, însă că în ceea ce privește literatura de anticipație „RIGOAREA ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ” trebuie să se manifeste mai cu seamă în orientarea scriitorului care, pentru a crea o operă valabilă, trebuie să cunoască sensul dezvoltării științei și tehnicii epocii sale.

Închei aici considerațiile fugare cu privire la locul și rolul convenției în literatura științifico-fantastică. Nădăjduiesc că următoarele „puncte de vedere” vor reuși și adînci această problemă, întru lămurirea noastră, a tuturor.

ION HOBANA

Glorioasa aniversare a Leningradului

Una din cele mai splendide priveliști ale Leningradului

Leningradul decorat cu Ordinul Lenin

MOSCOVA 22 (Agerpres). — TASS transmite: Cu prilejul celei de a 250-a aniversări a Leningradului, care va fi sărbătorită la 23 iunie, Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a decorat orașul Leningrad cu Ordinul Lenin.

În decretul Prezidiului se arată că orașul Leningrad a fost decorat pentru bărbăția și eroismul de care au dat dovadă oamenii muncii din Leningrad în zilele revoluției din 1917 și în lupta împotriva cetroptilor germano-fasciști în timpul celui de-al doilea război mondial precum și pentru succesele obținute în dezvoltarea industriei și culturii, în însușirea tehnicii noi.

Unul număr de 20 de muncitori, constructori și lucrători științifici fruntași, li s-a decernat titlul de Erou al Muncii Socialiste.

Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S. a decorat cu ordine și medali un număr de 7214 muncitori, ingineri și tehnicieni, oameni de știință și artiști, activiști ai organizațiilor de partid, sovietice, sindicale, de comsomol și al altor organizații din Leningrad.

Cu ordinul Lenin a fost decorat și statorul „Leningradskaja Pravda”.

Sesiunea jubiliară a Sovietului orașenesc din Leningrad

LENINGRAD, 22 (Agerpres). — TASS transmite: În ziua revoluționară a proletariatului împotriva feudalismului și burgheziei.

Aici, se spune în salută, a răsunat prima sală a „crucătorului” „Aurora” împotriva lumii vechi, sală care a luminat omenirii căi noi și a fost creat în octombrie 1917 guvernul sovietic în fruntea lui Lenin.

Nikolai Smirnov, președintele Comitetului Executiv al Sovietului Leningrad, care a prezentat raportul, a mulțumit Partidului Comunist și Guvernului sovietic pentru decorarea orașului cu „Ordinul Lenin” cu prilejul împlinirii a 250 de ani de existență.

După raport în aplauzele asistentei a fost adus la tribună drapelul Leningradului, Andrei Andreev, membru al Prezidiului Sovietului Suprem al U.R.S.S. a remis conducătorilor Leningradului „Ordinul Lenin”.

În încheiere el a dat citire salutului: adresat locuitorilor Leningradului de Prezidiul Sovietului Suprem al U.R.S.S., Consiliul de Miniștri al U.R.S.S. și C.C. al P.C.U.S. În salută sint rezele uriașele merite ale Leningradului — leagănul Marelui Octombrie — în lupta revoluționară a proletariatului împotriva feudalismului și burgheziei.

Unele probleme actuale ale muncii deologice a Partidului Comunist Cehoslovac

Raportul tov. J. Hendrich — la plenara C. C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia

RAGA 22 (Agerpres). — TASS transmite: Între 13 și 14 s-a avut loc plenara Comitetului Central al Partidului Comunist din Cehoslovacia care a fost prezidată de tov. Hendrich, secretar al C.C. al Partidului Comunist din Cehoslovacia, a prezentat raportul despre unele probleme actuale ale muncii deologice.

În ultima vreme, a spus J. Hendrich, viața partidului nostru caracterizează printr-un interes crescut pentru problemele deologice.

În continuare raportorul a vorbit despre discuția care s-a desrulat după Congresul al XX-lea și cursul căreia în Cehoslovacia a crescut neobișnuit de mult numărul membrilor de partid și alături de oamenii muncii pentru problemele fundamentale ale emporneității.

Stăruindu-se pe problemele deologice, Congresul al XX-lea, a subliniat în continuare Hendrich, sint hotărâri a căror efect a fost confirmarea de elemente din anul trecut. A: evenimentele au confirmat în țară limpede faptul că coexistența pașnică nu este o ideologie înșivă, că ea nu duce la încetarea acțiunilor legitime de luptă și nu poate lichida controlul antagonismului dintre capitalism și socialism. Imperialismul nu se coexistență pașnic. El se uieșcă „să mențină în permanență lumea în pragul războiului”, cum a declarat entuziasmat J. Hendrich.

Manifestările revizionismului nu au avut la noi un caracter prielnic pentru partid. Aceste manifestări au primit în majoritatea cazurilor o ripostă hotărâtă direct din partea organizațiilor de partid.

Raportorul a demascat afirmațiile revizionistilor că ar exista contradicții între comunismul „strategic” și cel „umanitar”. El a criticat diferitele teorii cu privire la „libertatea absolută” precum și stările de spirit lichidatoriste care s-au manifestat în unele partide comuniste în special în Partidul Comunist din S.U.A.

Întro formă deosebit de periculoasă se manifestă în prezent revizionismul în domeniul relațiilor internaționale. Este vorba de exemplu, de lupta împotriva principiilor internaționalismului proletar, de tendința de a provoca divergențe între diferitele partide comuniste.

J. Hendrich a vorbit în continuare despre răspunderea care revine partidului pentru înțepinirea sarcinilor trasate îndeosebi după Congresul al XX-lea al P.C.U.S.

Partidul nostru — a declarat el — este mîndru de faptul că conducind construirea socialismului el leagă principala sa sarcină de lupta clasei muncitoare din toate țările și nu pornește de la interesele naționale înguste în practica sa, că se călăuzește permanent după principiile internaționalismului proletar.

J. Hendrich s-a ocupat apoi de unele greșeli ale partidului în politica economică și în domeniul vieții sociale și culturale cu prilejul aplicării experienței Uniunii Sovietice. Am comis o serie de greșeli numai pentru că am ignorat aceste probleme în mod mecanic. Am apreciat însă întotdeauna foarte mult experiența construcției socialiste intruct în înfaptuirea acestei experiențe s-a urmat întotdeauna o linie justă.

Ca sarcină fundamentală, a continuat Hendrich, partidul nostru trasează sarcina întăririi și consolidării lagărului socialist, lărgirii unității lui, adncirii și înfrățirii colaborării între toate țările socialiste.

Vorbind despre rolul Uniunii Sovietice în sistemul general al forțelor socialiste, raportorul a subliniat uriașă influență a Partidului Comunist al Uniunii Sovietice asupra mișcării comuniste din întreaga lume. Rolul hotărâtor al Uniunii Sovietice în zdrobirea fascismului și ajutorul frătesc în întărirea țărilor de democrație populară a făcut să apară sistemul mondial socialist.

La data de ce partidul nostru a declarat întotdeauna și declară și astăzi cu glas tare că Uniunea Sovietică este forța conducătoare a sistemului socialist mondial, iar Partidul Comunist al Uniunii Sovietice este centrul mișcării muncitorești internaționale. Uniunea țărilor socialiste în jurul Uniunii Sovietice prezintă baza existenței și dezvoltării lagărului nostru socialist.

J. Hendrich a vorbit despre necesitatea unei colaborări și mai stricte între partidele comuniste și muncitorești frățești. După părerea mea, a spus el, ar fi util să se convoace o conferință a partidelor frățești din țările socialiste la care să se discute acțiunile comune pentru rezolvarea sarcinilor economice și politice.

Sport Scinteia tinereții Sport

Progresul F. B. a întrecut Olympique Marseille cu 4-2 (1-1)

* O repriză de fotbal bun * Racilele profesionismului scoase la iveală în cea de a doua repriză

Vajnicii iubitori al fotbalului pentru jocul tehnic. Buni acroni Republicii cu speranța că de data aceasta vor asista la un spectacol fotbalistic de mai bună calitate decît cel de joi, deoarece Olympique Marseille le-a rămas datorare iar adversarul — Progresul F. B. — prezenta multă încredere decît Locomotiva Grivița Roșie.

Intr-adevăr, încă de la începutul jocului se prevedea o partidă tare. Marseille — dorind probabil să se reabiliteze în fața publicului bucureștean — demostrea că știu fotbal. Renunțînd la jocul strict de apărare, jucătorii francezi atacă hotărât poarta lui Birtosu și reușesc în min. 9 să deschidă scorul printr-o măiestrită lovitură de cap executată de interul — de data aceasta drept — Marcel, în urma unei lovituri libere din apropierea liniei de centru. În continuare asistăm la un adevărat asalt al porții lui Domingo. Ozon în mare vervă de joc, crează minute la minute fața poarta francezilor. Dinulescu, pierde în min. 20 o mare ocazie. El trece de stoperul Johansson, îl dribleză pe Domingo ieșit în întimpinare și singur în fața porții goale, trage a lături. Exemplul lui este urmat după 4 minute și de Oaidă, care de asemenea expediază balonul alături de poarta goală.

Modificări, Banclu și Clocea la locul lui Dinulescu și respectiv Smărăndescu. În min. 75, la un atac al fotbalistilor romini, Banclu este faultat în careu și arbitru acordă just 11 m. pe care Ozon îl transformă. În min. 88 Moldoveanu pectulește scorul final, printr-un șut imparabil și Domingo este nevoit să scoată pentru a patra oară mingea din plasă.

Este regretabil că trebuie să consemnăm aici altitudinea fotbalistilor francezi, după ce jucătorii romini au luat conducerea. Spectatorii au putut fi astfel martorii a ceea ce înseamnă fotbalul profesionalist. Jucătorii de la Olympique Marseille au început să facă scandal pe teren, să apofrozeze pe arbitru și să ceară cu tot dinadinsul piciorul adversarilor lor, chiar dacă aceștia nu aveau balonul. Pe bună dreptate, ei și-au atras atenția celor aproape 30.000 spectatori care au avut posibilitatea să-și facă părerea cuvenită despre astfel de jucători.

Arbitrul de centru C. Keiner (Austria) a condus cu multă competență acest joc, fiind totdeauna limpede față — mișcîndu-se pe teren cu o rapiditate pe care arbitri noștri pot s-o ia ca exemplu.

Arbitrul de centru C. Keiner (Austria) a condus cu multă competență acest joc, fiind totdeauna limpede față — mișcîndu-se pe teren cu o rapiditate pe care arbitri noștri pot s-o ia ca exemplu.

O victorie cu greu obținută

În deschiderea meciului de fotbal dintre Progresul F. B. și Olympique Marseille a avut loc o întîlnire internațională de handbal feminin. Selecționata Bucureștilor a primit replica Selecționetei Voivodina (R.P.F. Iugoslavia). Ambele echipe cuprîndeau de fapt jucătoare ale reprezentativelor respective de handbal.

În această parte a jocului I-am

În această parte a jocului I-am

La Campionatele europene de la Sofia Baschetbalistii romini în turnee final!

RELATARILE TRIMISULUI NOSTRU SPECIAL LA SOFIA (Prin telefon). La ora cînd transmisesse aceste rânduri pe stadionul Levski se încheie turneele preliminar al campionatului european de baschet. Miine dimineață începe întrecerea celor mai bune echipe din Europa care s-au calificat în urma preliminarilor. Nu pot trece la rezultatele de azi ale preliminarilor fără a menționa că am fost pur și simplu uluiți țeri seară de partida pe care au jucat-o baschetbalistii bulgari în competiția internațională. Bulgarii au atecat deslîșnuiți, de la început într-o manieră de cutumă campioni ai Europei. Ei excelează printre cele mai bune echipe din țară. În schimb echipa lui Carmino Paratore (antrenor) joacă sub posibilități. Echipa Bulgariei dacă va reuși să învingă în final va desăvîși campionatul (10 meciuri în 11 zile) și o pretenție serioasă la trofeul troi.

Cît despre baschetbalistii noștri pot spune că au trecut cu bînză examenul dificil: pe care l-au impus finlandezii azi dimineață. Partida a început dimineața la orele 8.30 pe stadionul Levski. Victoria le era absolut necesară pentru calificare. Baietii noștri au intrat pe teren în condiții deosebite. Ora extrem de matinală pentru un meci i-a obligat să joace fără masa de dimineață. Adversarii au fost, o drept, mai puțin dîjiți decît ne așteptam după înfrîngerea finlandezilor cu maghiarii.

Baschetbalistii romini încep partida cu finlandezii după o încălzire de peste o oră, care de fapt a fost un veritabil antrenament. La 0-2 Nedeff execută o lovitură liberă: 1-2; apoi scorul devine 2-2; 4-2; 7-2. De aici nu mai e decît conducerea partidei. Fodor joacă stralucit, marcînd cîștiri de la distanță. Finlandezii sînt foarte șezuoși sub coș. Înfrîngerea se încheie cu 83-72.

În general, în preliminarilor rominii n-au arătat adevăratul lor valoare jucînd nervos din cauza mizei mari; calificare în turneel final.

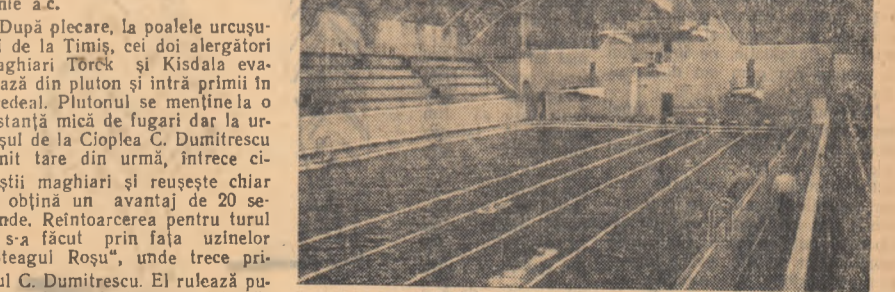
Pentru turneel final s-au calificat: în seria A—U.R.S.S. și Polonia; în seria B—Ungaria și România; în seria C—Cehoslovacia și Iugoslavia; și seria D—Bulgaria și Franța. În cursul zilei de azi s-au jucat următoarele partide: Ungaria-Belgia (84-50) Polonia-Austria (62-38) Scoția-Albania (65-42).

Miine dimineață (n.r. azi) echipa noastră va juca cu Polonia iar apoi cu Franța.

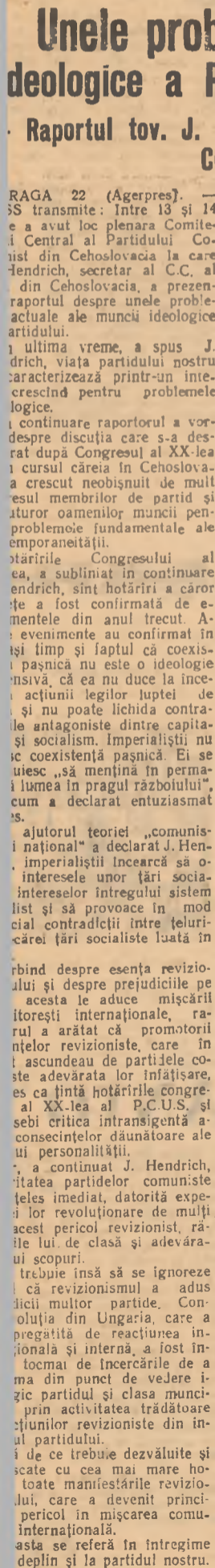
Etapa V-a „Cursa Munților” C. Dumitrescu noul purtător al tricoului galben

ORAȘUL STALIN (prin telefon). — Constantin Dumitrescu (C.C.A.) a preluat conducerea în clasamentul general cu 6 secunde înaintea lui Zanon (Dinamo I). După ziua de odihnă în care organizatorii au făcut ultima verificare a traseului, s-a desăvîșit cea de a V-a etapă a Cursei Munților pe distanța Orașul Stalin —Predeal—Ciopea—Orașul Stalin (de două ori) 103 km. După cum vedeți traseul a fost redus cu 13 km., pe motiv că alt plecare cit și sosirea în această etapă s-a dat de la marginea orașului pentru a nu incomoda desfășurarea manifestațiilor din cadrul Festivalului tineretului din regiunea Stalin ce are loc în zilele de 22-23 iunie a.c.

După plecare, la poalele urcușului de la Timiș, cei doi alergători maghiari Török și Kisladva evadează din pluton și intră primii în Predeal. Plutonul se menține la o distanță mică de fugarii dar la urcușul de la Ciopea C. Dumitrescu venii tare din urmă, întrece ciclistii maghiari și reușește chiar să obțină un avantaj de 20 secunde. Reîntorcerea pentru turul II s-a făcut prin fața uzinelor „Steagul Roșu”, unde trece primul C. Dumitrescu. El rulează puține de unul singur și își mărește continuu avantajul ajungînd în Predeal cu 4 minute avant față de pluton. Punctul de cățărare de

Piscina Clubului central al Ministerului Apărării Naționale a U.R.S.S. Act se vor desfășura întreceri în cadrul jocurilor sportive, ale tineretului.

Albina „supermuncitoare“ — fabulă

Intr-un stup din cele sistematizate Se-nlimplau de-o vreme, Lucrul cam ciudat: Una din albine — Coordonatoare — Ce avea se pare Rol de directoare, Se gind-ntr-o zi Cind zbura prin luncă Să-si schimbe oleacă Metoda de muncă. Fără să consulte Stupul sau regina S-apucă de treabă, Cum spusese, albina. Și-ncepu s-adune Sarcini peste sarcini Prelund răspunderi Multe, fără margini. Ea făcea și miere, Ea-ngrija puietul, Ea construia faguri, — Ce-i drept mai... cu-nctul — Și în timpul asta Ale ei surate Stăteau fără treabă Și descourajate. Cel ce face celule, Arhitecți și sculptori, Rămăși fără lucru, Se făcură trîntori, Și puietul tinăr, Roi de lucrătoare, Ne-avind ce face Moșiaiu la soare. Cu metoda asta Din zori plin-n seară Lată-le de-odată La sfârșit de vară, Toamna-lă fereastră, Rezerve-s puține, Și-s tare speriate Betele albine. Presimțind regina Ce le amenință

Fără de zăbavă, Convoacă ședință, Fără recunoaște, C-a greșit total, Că sistemul ăsta Poate fi fatal, „Supermuncitoare“ Declară sfîrșită Că ea n-are via, N-a fost ajutată!

Totuși, pin-la urmă, Se desprinsie clar Că e vinovată, C-a lucrat sectar, Că-i carieristă, Și-a vrut să parvină Să se pună bine Pe lingă regină.

Hotărî deci stupul Fără-nțiere Să-i facă transferul Din sectorul „miere“ Intr-o altă muncă — Nu tocmai de bază — Cum ar fi de pildă În corpul de pază. Dacă nici acolo Pin-n primăvară N-o să-si schimbe „stilul“ Să o dea afară.

MORALA: Dacă ai în muncă Un astfel de „stil“ Schimbă-l de urgență Căci nu ți-e util! Statul meu nu-i glumă Nu-l lua într-o doară Altfel ca albina Te trezești... afară.

N. DIMA

Cine va dezlega misterul „Insulei paștelui“

Căpitanul Roggeveen apropiat de mai multe ori luneta mării și cu gîsul tremurînd de emoție își chemă secundul. Ar putea, desigur, să nu fie decît un miraj, o halucinație, năntă apariție a nesfîrșitei întinderi de apă — și totuși, fișa aceea de pămînt roșcat ce apărea în lentila lunetei, întredată aici și colo de vulcani uriași, părea să fie locuită. Nici o hartă nu menționa existența unei insule prin aceste meleaguri și nici un marinar nu povestise încă despre existența ei. Bătrînul „Lup de mare“ olandez rămase îngîndurat, cu capul sprînjînt în mîini, prind unele emoții vii și întinse în cele din urmă luneta secundului său. O clipă i se păru că acesta o va scăpa din mîini de emoție și apoi îl auzi murmurînd: „Văd niște statui, niște statui uriașe, căpitane... Se prindă cîteva momente, întrebîndu-se parcă dacă ar fi sau nu cumine să arunce ancora într-unul din aceste găuri străjuite de statuile de piatră ce nu puteau fi decît opera unui popor de uriași. Era în dimineața duminicii paștelui din 1722. Un capitol nou și plin de mistere se inscria în istoria omenirii.

500 DE STATUI URIAȘE

Oamenii care locuiau pe această insulă o numeau Mata-Kiterage, ceea ce înseamnă „ochi care privește cerul“, sau Te-Pitote Henna, adică „centrul pămîntului“. Bănenierele chiliene și scandinave o boterază Rapanui. Dar marinarul căpitanului Roggeveen îi spusese „Insula paștelui“ și așa a rămas ea pînă în zilele noastre. În total, 180 km. pătrați de lavă și nisip, împrejmuiți de plaje lungi și faleză impunătoare. Peste 4.000 de km. o despart de America de Sud și de Tahiti. Judecînd după vulcanii stînși, ai impresia că pașești pe un pămînt străvechi, rămășiță a unui continent dispărut de multe mii și milioane de ani. Cel mai înalt dintre vulcani are un crater uriaș, cu diametrul de peste 600 m. În interiorul craterului se găsește trei grupe de statui monumentale, reprezentînd chipuri de oameni, răsturnate sau în picioare. În total, sînt peste 200 de figuri din piatră numai aici în interiorul vulcanului, unele înalte de 20 m. și cu o greutate de 1.250 tone.

Cum au fost transportate toate aceste statui pînă aici? Ce mijloc au întrebuințat autorii lor pentru fasonarea și ridicarea pietrelor? Ce vehicule au și ce simbolizează? Iată tot atitea întrebări rămase

Statui din insula Paștelui

Pentru celebrarea cultului strămoșilor, locuitorii păstrau în casele lor asemenea sculpturi în lemn, realizate după chipul șefului de familie dispărut. fără răspuns pînă în zilele noastre. „Insula paștelui“ și-a păstrat încă cu ambiție secretele de-a lungul timpului, trădînd doar aici și acolo ceva din obiceiurile și preocupările locuitorilor de altă dată. Într-adevăr, urmele activității multiple a oamenilor care s-au dedicat acestei opere gigantice se întind pe toată insula: terase uriașe la marginea mării, așezări pavate, drumuri ce serpuiesc în susul vulcanului. Dar ce i-a determinat pe acești

Cînd a apărut țirgul Moșilor

Nu avem la ora actuală o dată certă cînd a avut loc, pentru prima oară, țirgul Moșilor. Data însă ca atare, chiar dacă ar fi s-o situăm după cea mai veche variantă în anii de domnie a lui Mircea cel Bătrîn (1386-1418), nu poate fi echivalentă cu origina tradiției zilelor de Moși.

Un document datînd din 1364 ne arată că regele Ludovic al Ungariei, reîlînd un obicei practicat la Buda, a acordat și brașovenilor dreptul de a avea un iarmaroc anual, la 1 noiembrie, spre a le fi acestora de folos în legăturile lor de comerț cu cei de peste hotare. Cuvîntul iarmaroc provine din nemescul „Iahrmark“ care înseamnă tocmai țirg anual.

Am pomenit de această întîmplare, pentru că o putem pune în legătură cu ipoteza înființării țirgului Moșilor, cam în aceeași vreme, de către Mircea cel Bătrîn, influențat probabil tocmai de obiceiurile bune pe care le realizau brașovenii în țirgul lor de toamnă. De altfel Mircea cel Bătrîn, chiar din primul an de domnie, își întărește schimburile comerciale cu Brașovul căruia, ceva mai tîrziu, îi reînnoiește privilegiile acordate de predecesorul său, Vlaicu Vodă. Privilegiul era astfel dat înclt să favorizeze vama „Dimbovii“ (București) și drumul spre Giurgiu, oraș pe care Mircea cel Bătrîn îl întărește în contra turcilor.

Deși în acea vreme capitala țării e la Tirgoviște, un act încheiat ca autenticitate indică noua așezare a Bucureștilor ca una din reședințele domnești. Este deci de presupus că țirgul Moșilor, dacă a fost înființat la acea dată, trebuia să ajute la dezvoltarea economică a Bucureștilor. Spre deosebire de iarmarocul Brașovenilor, țirgul Moșilor intruchipa serbările de vară, din lunile mai și iunie. Este interesant de notat că și Rusaliile care cad cam în aceeași vreme, nu sînt de fapt decît tot o rămășiță a serbărilor din antichitate, pe care romanii le numeau „Rosalia“.

Alte ipoteze fixează începutul țirgului Moșilor mult mai tîrziu, în secolul XVII, în timpul domniei lui Alexandru Vodă Mircea sau a lui Matei Basarab. S-ar putea însă să fie vorba numai de confirmarea unui obicei întreprins vremelnic, lucru foarte posibil pe acele timpuri turbur.

A. POPA LISEANU

„Taxi!“

De cîteva zile, o mașină electronică de calculat „Ordinator 704“ a fost instalată în capitala Franței pentru a fi închiriată întocmai ca un taximetru. Mașina poate determina orațiile trenurilor, să găsească tractoriile sateliților artificiali, să stabilească o formulă pentru calcularea greutateii vitelor în funcție de dimensiunile lor, să sfătuiască pe proprietarii întreprinderilor care sînt aflacerile cele mai rentabile etc. etc. Prima oară mașina a fost folosită la stabilirea mersului trenurilor pe linia Paris-Lille. În numai 2 minute, mașina a elaborat răspunsul cerut!

Indienii din pădurile seculare ale Braziliei

Indienii din America de sud au o soartă la fel de vitregă ca și frații lor din nord. În pădurile seculare ale Braziliei trăiesc triburi care se află într-un grad de primitivitate de neînchipuit. Aceste triburi indiene, care trăiesc în pădurile seculare greu accesibile, sînt pe cale de dispariție. În darea de seamă asupra călătoriilor sale de cercetări făcute în Brazilia, Etta Becker Donner, directorul muzeului etnografic din Viena a arătat că una din cauzele principale ale dispariției rapide a acestor triburi de indieni sînt bolile. Bacteriile contagioase, aduse de către albi, au făcut ravagii groaznice în rândurile indienilor, lipsiți de imunitate în fața acestor boli. Ceea ce oamenii albi le cauzează cel mult un guturai, la indienii se sfîrșește cu o pneumonie mortală. După relatările ziarului „Arbeiter Zeitung“, Etta Becker-Donner descrie un astfel de trii care e în pragul dispariției. Hrăna sa principală este „nuca-para“ care crește sălbatic, în păduri. Acest aliment, însă, „Lou“ „descoperit“ și albi, — el fiind o sub-

stanță de bază importantă pentru producția de sîpîn — iar de atunci indienii lor revina o cantitate foarte mică din acest fruct. Membrit tribului trăiesc retrași în deșeurile pădurilor, departe de riuri și de drumuri. Către satul lor duc doar o cărare care abia poate fi observată. Ei nu au nici mîncar coltib. De ploaie sînt apărați doar de un acoperiș înclinat, așezat pe stîlpi și acoperit cu coajă de palmier. „Mobilierul“ lor se compune din cîteva grinzi, pe care le folosesc drept pat sau scaun. Acești indieni umbli complet despuiați, nu poartă nici măcar un șorț din frunze. Capetele, însă, în general, și le acoperă, pentru a se feri de căldura soarelui tropical. Chiar și obiectele de îmbrăcăminte primite de la mîncîncă la pomă-cercetători și le-au nă.

In numărul viitor începem publicarea romanului științifico-fantastic „Robinsonii cosmici“ de I. M. ȘTEFAN și RADU NOR

Cum ne îmbrăcăm Cella Voinescu Este mai urt decît trunchiul scurt și îndesat pe care ți-l poate face. Mai este nevoie să spun că rochia strîmtă pe șolduri pline, mai ales cînd n-ai picioare lungi, e tot ce poate fi mai urt? Nu vi s-a întîmplat să mergeți în urma unei astfel de siluete, urmărind, fără să veți, saltul disgrăgios al mușchilor, la fiecare pas? Dacă este neplăcut să poți vedea toate culele unui trup prea plin sau părțile prea pline ale unui trup subțire, e tot alt de neplăcut să vezi brațe, prea slabe, coșul pieptului cu claviclele desenate sub piele, picioare prea lungi și subțiri. Moda actuală oferă posibilități nemăsurate pentru toate corpurile. Brațele prea subțiri se pot ascunde sub minci drepte, trei sferturi; decolteul slab e salvat de noua linie a decolteului montant și drept, lăsat doar spre umăr. Rochia „chemisier“ întotdeauna modernă, cu corsajul ei ușor bluzat, cu fusta de o amplasare moderată și gulerul ce urcă ușor pe gît umbrînd orice defecte, convine oricui. Jachetele largi chimono — amplificate umerii prea înguști și aceluiași jachete largi cu minci obișnuite camuflează volumul prea mare al pieptului. În fine, rochia grasă trebuie să se îmbrace într-un sac. Dimpotrivă. Dacă are talia subțire sau decolteul frumos sau brațele — ceea ce e de multe ori o consecință a „formelor pline“ — ele pot fi puse în valoare. Vara e att de plăcut să porți brațele și gîtul desvelite. Talia subțire poate fi subliniată de un cordon mai lat atunci cînd fusta are o linie mai largă. — Trebuie însă să fim atenți la lățimea cordonului, care depinde de proporția trupului. — Cordonul lat nu trebuie purtat cînd distanța dintre talie și piept este mică, chiar dacă e la modă. Nimic nu

Concursul de jocuri I II III AFISE 8 puncte

MISTERUL DEZLEGAT? Este aproape sigur că primii locuitori ai insulei au debarcat pe plajele științifice în bătaia soarelui, acum aproape 1.000 de ani. Străbătuseră apele nesfîrșite ale Pacificului pe niște pirogi lungi, săpate în arbori, dintre care multe trebuie să fi căzut pradă furtunilor întîlnite în drum. Numărul inițial al locuitorilor este evaluat la aproximativ 5.000. Dar de unde veneau ei — din Polinezia, din India sau de pe continentul american? Și ce i-a determinat să pornească în acest ocean uimitor? Să fi fost exilați, alungați, urmăriți? Fugeau ei oare de vreo năvălire străină sau de un cataclism natural? S-au emis nenumărate ipoteze în acest sens. De aproape două veacuri savanții care cercetează uriașele statui și tăbățele vorbitoare încearcă să descifreze adevărul, dar nici unul n-a reușit să întregască pînă acum tabloul complet al acestei lumi pierdută în mijlocul marelui ocean. Savantul german dr. Barthel, care și-a dedicat viața studiului „Insulei paștelui“, a anunțat recent că speră să poată descifra cele 25 de tăbățele vorbitoare care mai există astăzi. Dacă etnologul german nu se înșală în aprecierile sale optimiste, misterele „Insulei paștelui“ vor apărea în curînd pentru todeauna trecutul.

CONSECINȚĂ Problema nr. 36 Inedită MARTIN GOHN Codlea — Reg. Stalin

Șosetele bărbătești se găsesc rar și după multă alergătură. — Ura! am găsit șosete!!! — Dar nu mai al plîngeți! Desen de FRED GHENADESCU

ESPERANTO În urmă cu 70 de ani un medic oculist din Bialstok dr. Ludovic L. Zamenhof a publicat o carte ce stabilea regulile unei limbi internaționale pe care a denumit-o „ESPERANTO“. Ideea creării unei limbi internaționale i-a fost sugerată de necesitatea comunicării oamenilor ce vorbesc limbi diferite. Esperanto își propunea să devină un mijloc comun de înțelegere între popoare fără a se substitui limbilor naționale. Aceasta limbă este simplă, armonioasă, logică, flexibilă, clară și poate fi învățată ușor și rapid în 12-20 lecții (chiar de oameni mai puțin instruiți). Esperanto este o sinteză a limbilor latine, germanice și slave. La alegerea cuvintelor, creatorul limbii s-a călăuzit după principiul folosirii acelor care majoritatea oamenilor aparținînd diferitelor națiuni le pot înțelege fără a studia prealabil. În prezent există mai mult de 100 de ziare cu apariție regulată în Esperanto și peste 10.000 de lucrări de literatură dintre care 2.000 opere originale scrise direct în esperanto. Există 112 dicționare și lexiconuri în 45 de ramuri ale științei și tehnicii. Este interesant de arătat că esperantistii au o asociație internațională ce există încă din anul 1908 asociație careia UNESCO i-a conferit calitatea de „membru consultanți“. În 1953 a fost creată de asemenea o asociație esperantistă pentru pace, care sprijină acțiunile Consiliului Mondial al Păcii. La Festivalul de la Moscova numeroși tineri se vor înțelege datorită limbii esperanto. În Uniunea Sovietică există cercuri esperantiste, membrii acestor cercuri se pregătesc pentru înțelegerea cu prietenii lor de peste hotare.